

Arrest

nr. 284 938 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 26 januari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zus.

Op 6 juli 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met arrest nr. 263 057 van 27 oktober 2021.

1.2. Op 4 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende, is gekend bij de Raad onder rolnummer RvV X.

1.3. Op 2 februari 2023 wordt een repatriëring voorzien. Volgens informatie, door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Raad overgemaakt, is deze mislukt.

1.4. Op 4 oktober 2022 wordt tevens de beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene op 04.10.2022 gehoord dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : V. N. A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kwam eind 2020 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Op 26.01.2021 diende zij in Antwerpen op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar in België verblijvende Nederlandse zus W. K. Deze aanvraag werd op 06.07.2021 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een niet schorsende verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 27.10.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.07.2021 dat haar per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Deerlijk aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 12011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Betrokkene werd op 04.10.2022 gehoord. Noch uit haar verklaringen noch uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat een inreisverbod van drie jaar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ernstige ziekte lijdt waardoor een inreisverbod van drie jaar niet mogelijk zou zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan driejaar.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt tijdig een administratief dossier neer; echter geen nota met opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

- Schending van artikel 74/11 § 1 en 74/13 van de Verblijfswet.
- Schending artikel 11.2 richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn).
- Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Verblijfswet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
- Schending van artikel 8 EVRM."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel,

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van drie jaar art. 74/11 § 1, tweede lid van de Verblijfswet.

In casu wordt verwezen naar:

- 1° geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek
- 2° vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd

De motivering stelt dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.07.21. Een inreisverbod van drie jaar is meer dan proportioneel. Uit onderzoek zou niet blijken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfswet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfswet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfswet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Deze zienswijze werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS. 26 juni 2014 nr. 227 900). Een specifieke motivering die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, is vereist (RvS 26 juni 2013 nr. 272.898).

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de Nederlandse zus. Geenszins worden de andere relevante feiten in het kader van het gezinsleven vernoemd.

Nochtans heeft verzoekster niemand meer in Suriname, aangezien haar Nederlandse moeder in Nederland woont (stuk 2), en haar Nederlandse zus in België (stuk 3). Ook haar meerderjarige zoon woont bij onze Noorderburen.

Het enige contact dat zij tot vorig jaar in Suriname had, was met haar laatste vriend daar, de heer C. M. Deze overleed evenwel op tragische wijze (stuk 4). Zij verliet Suriname, en ging niet meer terug vanwege de problemen met haar ex-partner.

Verzoekster bleef in België wonen, omdat zij een relatie heeft met de heer V. C. (stuk 5). Deze partner heeft twee kinderen, en woonde tot recent nog samen met de moeder van zijn kinderen. Thans zijn er evenwel plannen om de relatie met verzoekster te officialiseren.

Dat verzoekster nog niet onmiddellijk begon over deze duurzame relatie heeft te maken met het feit dat zij haar partner niet in diskrediet wilde brengen. Immers, hij leefde nog samen met de moeder van zijn kinderen.

De duurzame en oprechte relatie van verzoekster met de heer V. kan aangetoond worden aan de hand van verschillende stukken. Zij hebben een uitgebreide belhistoriek, talloze foto's, en dergelijke meer (stuk 6-7). In casu wordt slechts een fractie van deze bewijsstukken thans voorgelegd.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoekster het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoekster een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Uit de loutere verwijzing naar het enige eerdere bevel, en de algemene bewoordingen dat artikel 3 noch 8 EVRM geschonden zou zijn, blijkt absoluut niet waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel zou zijn.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet dat voldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/11 van de Verblijfswet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat.

Deze belangafweging gebeurt niet ten volle.

Artikel 74/13 van de Verblijfswet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het

privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63). Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.' Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96)."

Dat het scheiden van verzoekster van haar duurzame partner door de uitwijzing en het inreisverbod van verzoekster, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven en een element is waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoekster en haar partner uiteraard een hechte familie vormen kan niet betwist worden. Ook het feit dat haar zoon in Nederland woonachtig is, samen met haar moeder, wordt nergens besproken.

Er is dus een echte en hechte familie- en gezinsrelatie in zowel België als Nederland.

Er vond geen afweging van belangen plaats, laat staan een zorgvuldige afweging van belangen.

Een dergelijke belangenafweging vereist nochtans overeenkomstig artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Verblijfswet een correcte beoordeling van alle elementen. Dit is niet gebeurd.

Er is sprake van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Verblijfswet."

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich in het kader van dit geschil niet dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. De bestreden beslissing is een opgelegd inreisverbod en bevat geen verwijderingsmaatregel.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoekende partij wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11,§ 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan een eerdere verwijderingsmaatregel, hetzij aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2021 en aan het bevel van 4 oktober 2022 dat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. De Raad wijst erop dat één van de grondslagen volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing motiveert de duur van het opgelegde inreisverbod en wijst erop dat al eerder een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) werd ingediend, dit tevergeefs. De bestreden beslissing motiveert over het onderzoek in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden en dus ook niet te motiveren over de relatie die zij heeft met haar voorgehouden partner V.C. In die optiek dient de Raad ook rekening te houden met het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij als geschonden ervaart.

De Raad wijst erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op 4 oktober 2022 (vragenlijst in het administratief dossier).

Uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij kenbaar maakte dat zij een relatie had met de heer V., van Surinaamse afkomst met verblijf in België. Verder verklaart de verzoekende partij dat zij een zoon heeft die in Nederland woont bij de moeder van de verzoekende partij. Zij heeft nog een zus die in België woont. Zij is *“heel close”* met haar zus. Ook zijn er neven en nichten woonachtig in België.

Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag (verblijf voor meer dan drie maanden) in functie van haar relatie met de heer V. heeft ingediend, wat de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting bevestigt.

Verder blijkt uit het administratief rapport van 4 oktober 2022 dat de verzoekende partij geen geldige verblijfsdocumenten kon voorleggen. Zij was in het bezit van een Nederlands visum, geldig van 6 oktober 2020 tot 25 november 2020, en is op 11 oktober 2020 Nederland binnengekomen.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij onder meer een Belgisch verblijfsdocument van haar zus, een Belgisch verblijfsdocument (F-kaart) van haar voorgehouden partner V.C., foto's van haarzelf samen met de partner en een belhistoriek in een periode mei - september van een ongekend jaartal.

De stukken 4 tot met 7, toegevoegd aan het verzoekschrift, worden niet uit de debatten geweerd omdat de bestreden beslissing is genomen op hetzelfde ogenblik dat het gehoor van de verzoekende partij heeft plaatsgegrepen en zij geconfronteerd werd met een opsluiting zodat van haar niet verwacht kon worden diezelfde dag nog stukken bij te brengen.

Daargelaten de bewijswaarde van de stukken 6 en 7, toegevoegd aan het verzoekschrift, die specifiek handelen over de voorgehouden relatie met de partner, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening hield met de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner. De verzoekende partij stelt dat de partner van de verzoekende partij zijn echtgenote verlaten heeft, dat haar voorgehouden partner twee kinderen heeft en tot recent nog samenwoonde met de moeder van de kinderen. De verzoekende partij wenste de duurzame relatie niet kenbaar te maken omdat zij *“haar partner niet in diskrediet”* wou brengen. *“Thans”* zijn er plannen om de relatie te officialiseren.

Feit is dat de verzoekende partij deze relatie kenbaar maakte tijdens het gehoor.

De Raad kan geen herbeoordeling verrichten over de stukken en de al dan niet echtheid van de voorgehouden duurzame relatie. Feit is dat de bestreden beslissing met geen woord rept over deze relatie, nochtans kenbaar gemaakt tijdens het gehoor.

De verzoekende partij houdt correct voor dat niet blijkt dat met alle omstandigheden is rekening gehouden. De bestreden beslissing motiveert niet over de voorgehouden relatie met de partner. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van het bestuur om de echtheid en de duurzaamheid van deze relatie na te gaan.

In de hierboven beschreven mate zijn de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het

zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verder onderzoek.

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN